

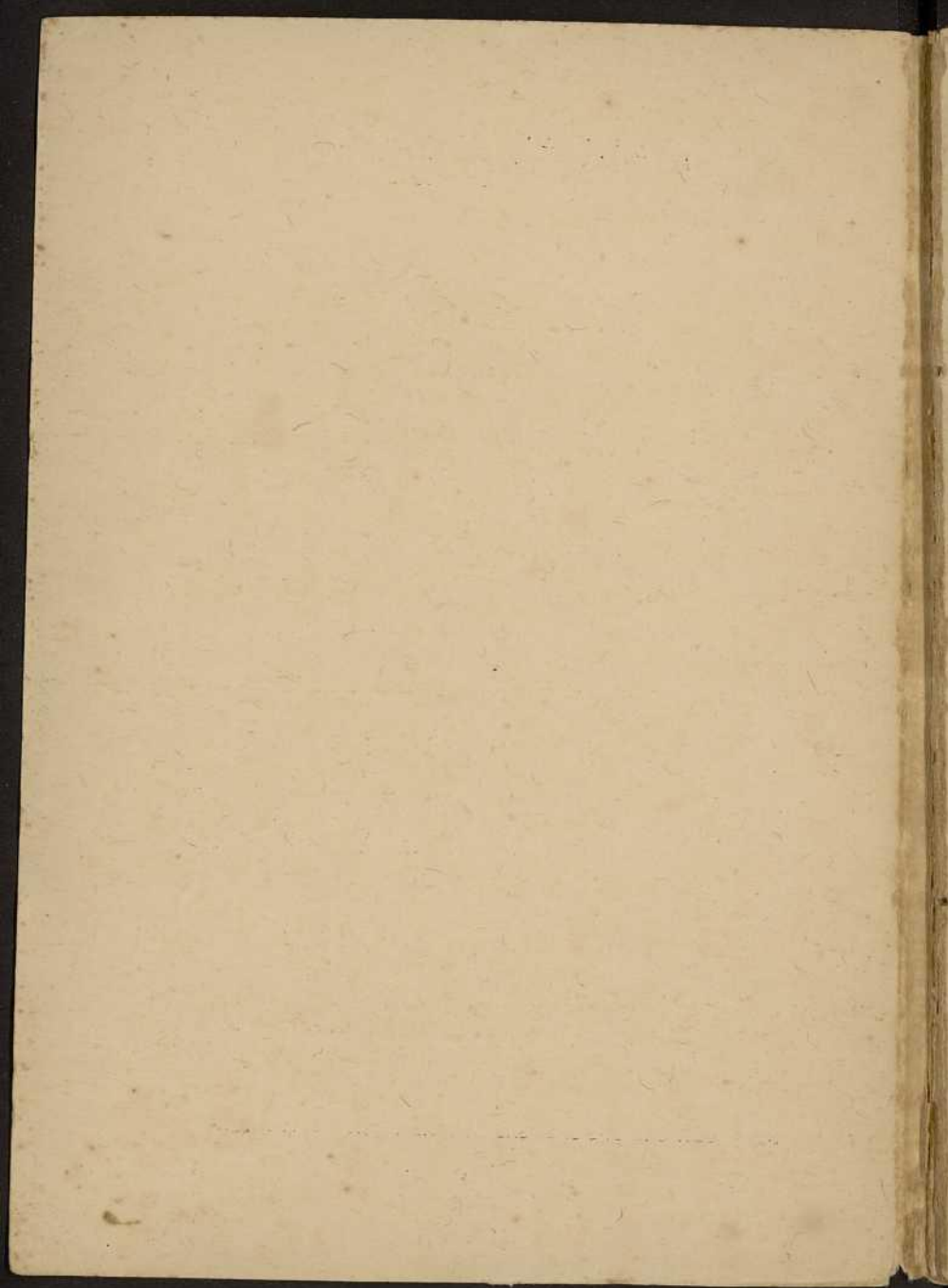
MANUEL ANTONIO

DE CATRO A CATRO

(FOLLAS D'UN DIARIO D'ABORDO)

NÓS, PUBLICACIÓNS GALEGAS E IMPRENTA, REAL, 36-1.º A CRUÑA

MANUEL ANTONIO

DE CATRO A CATRO

Follas sin data d'un diario
d'abordo

NÓS

Publicacións galegas e imprenta
A Cruña, Real, 36-1.º
1928

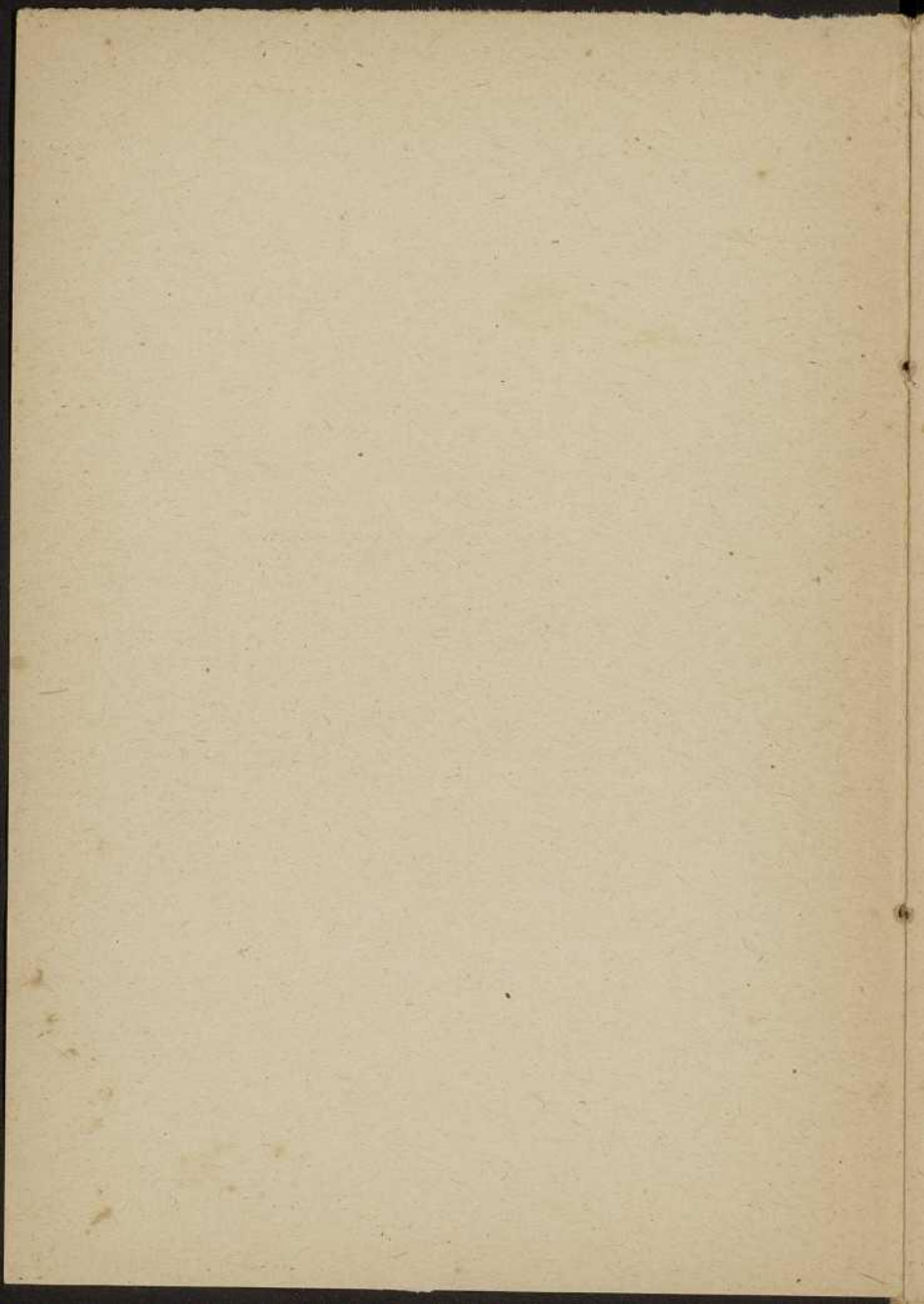
39338

Mano di d'opozzi A. v. l. n. Ponte

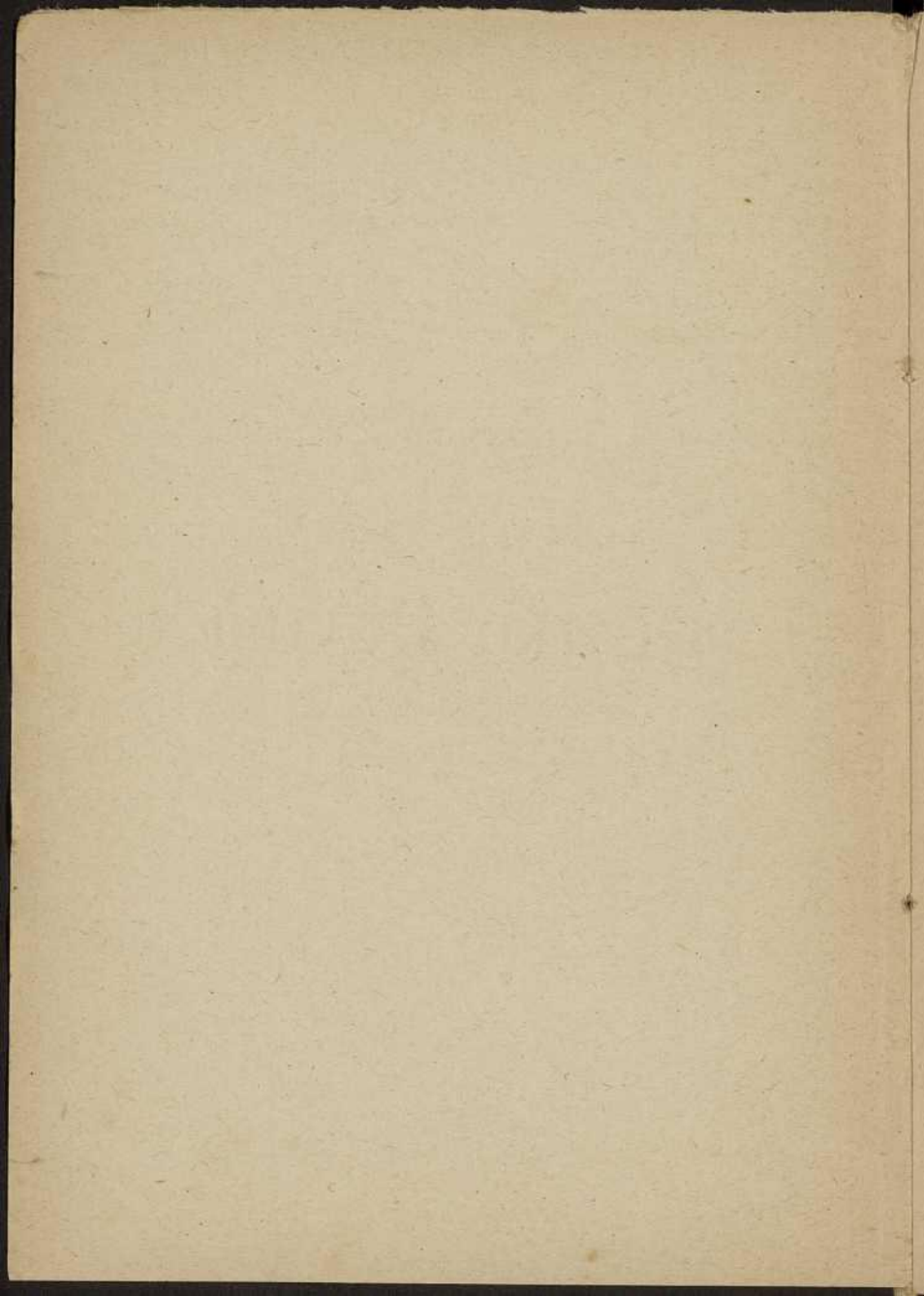

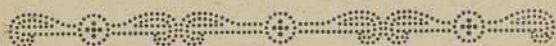
R. 78569

Ao capitán
D. AUGUSTO LUSTRES RIVAS
Ca lembranza d'as navegaciós
feitas ao par

DE CATRO Á CATRO

DE CATRO A CATRO

INTENCIONS

Encheremol-as velas
c'a luz náufraga d'a madrugada
Pendurando en dous puntos cardinaes
a randeeira esguía
d'o pailebote branco
C'as suas mans loiras
acenan mil adeuses as estrelas

Inventaremos frustradas descubertas
a barlovento d'os horizontes
pra acelerar os abolidos corazóns
d'os nosos veleiros defraudados

Halaremos pol-o chicote
d'un meridián innumerado

N-a illa anónima
de cada singladura
esculcaremos o remorso d'a cidade
Ela noitámbula desfollará
como unha margarida prostibularia
a Rosa d'os Ventos d'o noso corazón

Encadaremos adeuses d'escuma
pra total-as prayas perdidas
Xuntaremos cuadernos en branco
d'a novela errante d'o vento
Pescaremos n-a rede d'os atlas
ronseles de Simbad

E cazaremol-a vela
sobre o torso rebelde d'as tormentas
pra trincar a escota d'unha ilusión.

A FRAGATA VELLA

Tel-os ollos distantes
decorados de rostos xoviaes
que os vellos mariñeiros
permutaron pol-os climas antípodas

Levas n-o leme
un pulo de brazos tensos
que retorceron os largacíos
horizontes d'o mar

O vento
atortorando
desfollou d'os velamios
outonos de mocedades

Mercabas colares circunmeridiáns
n-os bazares d'estrelas
Amarrabas faros dispersos
c'o simblador calabrote d'o ronsel
Floreceches n-o Mar
primaveiras amargas
de foulas e escamallos

Inda que o vento encalme
tremela n-as tuas velas
unha rafega de trasmigracións

N-ese teu corazón innumerábel
tamén enchen e debalan
as mareas d'o meu corazón.

TRAVESÍA

Troqueles reiterados
o reloxe e o Sol
alcuñaron moedas efímeras
que repetían todas
a mesma cara e a mesma cruz

A costa e o Mar
escamotearon unánimes dorsos
permutadores d'a mesma
lonxincua evasión

Temos un estrangoado diagrama
repasado por todol-os novelos d'horizonte
que viraron a proa e a Rosa d'os Ventos

N-a fasquía d'os barcos anónimos
postos a flote pol-a madrugada
estraviados no roteiro d'o serán
persistiron sempre
a mesma foula e o mesmo ronsel

Ese intertroque de radiogramas
que reeditaron os faros e as estrelas
dou-nos a multiplicación monótona
d'as mesmas letras d'o mesmo morse

Foi a derradeira rafega de vento
quen nos desfollou de total-as lembranzas?

O Mundo

que xa non sabe
mais que repetir unha volta consabida
rachou clandestinamente
as follas imprevistas d'os almanaques

C'as nosas mans suicidas
espallaremos n-o carroussel d'os ventos
os catro puntos cardinaes

Mentras

o timoel
arrumbará proa a Ningures

Repetiremol-os cansos corazóns
cronometrando monotonías

N-as velas indecisas
follea o vento un indelébel
álbum de leit-motiws

O minuteiro
(tic-tac)
asumeu o compás d'as travesías.

OS COBADOS N-O BARANDAL

Atopamos esta madrugada
n-a gayola d'o Mar
unha illa perdida (1)

Armaremos de novo a gayola
Vai a sair o Sol
improvisado e desourentado

Xa temos tantas estrelas
e tantas luas sumisas
que non caben n-o barco nin na noite

Xuntaremos paxaros sin xeografía

1) O mar adentro é unha illa d'auga
rodeada de ceo por todas partes.

pra xogar c'as distanzas
d'as suas áas amplexadoras

E os adeuses d'as nubes
mudos e irremediabes

E armaremos unha rede de ronseles
pra recobrar as saudades
c'o seu viaxe feito
pol-os oucéanos d'o noso corazón.

SÓS

Fomos ficando sós
o Mar o barco e mais nós

Roubaron-nos o Sol
O paquebote esmaltado
que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco

Roubaron-nos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pol-a corda floxa d'o horizonte

Este oucéano desatracou d'as costas
e os ventos d'a Roseta
ourentaron-se ao ésquenzo
As nosas soedades
veñen de tan lonxe

como as horas d'o reloxe
Pero tamén sabemos a maniobra
d'os navíos que fondean
a sotavento d'unha singladura

N-o cuadrante estantío d'as estrelas
ficou parada esta hora:

O cadavre d'o Mar
fixo d'o barco un cadaleito

Fume de pipa Saudade
Noite Silenzo Frio
E ficamos nós sós
sin o Mar e sin o barco
nós.

...AO AFOGADO

Xa che levaran os ollos
relingadores de lonxanías
e pescadores de profundidades

Xa che levaran a voz
asolagada n-a furna xiróvaga
por onde escoan as tempestades

Xa che levaran os azos
enmallados n-a rede sonora
d'os cordaxes ereutos

O vento aínda escovaba
c'as poutas d'escuma

n-a xerfa
mais cadaleitos

Ibas xuntando soedades
Por un burato d'o Mar
chopaches un día a buscar-te

A noiva goleta
enloitada de branco
que cose roitas esquencidas
acena n-o vento as suas velas
como ese pano d'as despedidas.

GUARDA DE 12 A 4

Envergada n-un mastro d'a Lua
agarda-nos a meia noite

O sino de proa
emoveita voz astral
zarpou bogando despedidas

Estraviaron-se os pasos do Mar
n-os vieiros d'o ventõ desertor
E perdeu-se pol-a popa
desamarrado
o ronsel

Fomo-nos trasbordando
ao cabotaxe d'as constelaciõs

como as horas d'o reloxe
Pero tamén sabemos a maniobra
d'os navíos que fondean
a sotavento d'unha singladura

N-o cuadrante estantío d'as estrelas
ficou parada esta hora:
O cadavre d'o Mar
fixo d'o barco un cadaleito

Fume de pipa Saudade
Noite Silenzo Frío
E ficamos nós sós
sin o Mar e sin o barco
nós.

...AO AFOGADO

Xa che levaran os ollos
relingadores de lonxanías
e pescadores de profundidades

Xa che levaran a voz
asolagada n-a furna xiróvaga
por onde escoan as tempestades

Xa che levaran os azos
enmallados n-a rede sonora
d'os cordaxes ereutos

O vento aínda escovaba
c'as poutas d'escuma

n-a xerfa
mais cadaleitos

Ibas xuntando soedades
Por un burato d'o Mar
chopaches un día a buscar-te

A noiva goleta
enloitada de branco
que cose roitas esquencidas
acena n-o vento as suas velas
como ese pano d'as despedidas.

GUARDA DE 12 A 4

Envergada n-un mastro d'a Lua
agarda-nos a meia nôite

O sino de proa
emoveita voz astral
zarpou bogando despedidas

Estraviaron-se os pasos do Mar
n-os vieiros d'o vento desertor
E perdeu-se pol-a popa
desamarrado
o ronsel

Fomo-nos trasbordando
ao cabotaxe d'as constelaci3ns

levou n-o seu cartafol?
tamén fai equilibrios no ronsel

C'a boca aberta
—caí-lle a baba—
está mirándo-nos o babión d'o Sol.

LIED OHNE WORTE

Aboya un esbardar de marusías
tentando os ceos sin atopar a Lua
Pero a Lua esta noite
desertou d'os almanaques
Murcha antre duas follas
—violedas pensamentos—
d'o manual póstumo
—outono madrigaes—
que versifiquei eu

Mansas vagas unánimes
reorgaizan-se detrás d'o vento
Cando pase a rafega derradeira
dirá-nos adeus
c'o pano branco d'o gaf-tope

Alude a un fracaso
de follas amarelas
e renova-se a sorriso d'os mastros
sempre c'as ponlas novas e xoviaes

Noiva miña
vestida de lua
que romantizas
¡tan cursi!
pol-o xardín

Sentei-me a proa
fumando a miña pipa
Pero outra noite pensarei en tí.

A ESTRELA DESCONECIDA

Eu vin-te decote acobadada
n-aquela fenestra
—tan a trasmán!
que penduraches d'unha constelación

O horizonte arrincaba cada día
pra tí
a folla d'almanaque d'unha vela

Pero nunca s'enmallou
n-a falsa rede d'os mapas celestes
a tua loira virxinidade

Cómplice a noite
engayolaba o sestante d'os mariños
inxénuas perversións catalogadas

levou n-o seu cartafol?
tamén fai equilibrios no ronsel

C'a boca aberta
—cai-lle a baba—
está mirándo-nos o babión d'o Sol.

LIED OHNE WORTE

Aboya un esbardar de marusías
tentando os ceos sin atopar a Lua
Pero a Lua esta noite
desertou d'os almanaques
Murcha antre duas follas
—violedas pensamentos—
d'o manual póstumo
—outono madrigaes—
que versifiquei eu

Mansas vagas unánimes
reorgaizan-se detrás d'o vento
Cando pase a rafega derradeira
dirá-nos adeus
c'o pano branco d'o gaf-tope

Alude a un fracaso
de follas amarelas
e renova-se a sorriso d'os mastros
sempre c'as ponlas novas e xoviaes

Noiva miña
 vestida de lua
que romantizas
 ¡tan cursi!
 pol-o xardín

Sentei-me a proa
fumando a miña pipa
Pero outra noite pensarei en tí.

A ESTRELA DESCONECIDA

Eu vin-te decote acobadada
n-aquela fenestra
—tan a trasmán!
que penduraches d'unha constelación

O horizonte arrincaba cada día
pra tí
a folla d'almanaque d'unha vela

Pero nunca s'enmallou
n-a falsa rede d'os mapas celestes
a tua loira virxinidade
Cómplice a noite
engayolaba o sestante d'os mariños
inxénuas perversións catalogadas

Viuva reiterada de todol-os vinte anos
que os mariñeiros repiten
cada volta que afogan

Endexamais souberon os cadavres sin rumbo
que tí os amortallabas c'o teu ollar

Emproáramos a meia noite
A sotavento d'a nosa singladura
vai decote unha nube desarbolada
C'a sua esponxa de sombra
borrou pra sempre o teu mudo perfil

A alba nova sorprendeu-me
cacheando antre os loceiros
unha despedida que se me perdeu.

CALMA DE 6 A 8

N-a xerfa esbara o Sol
tras d'os ausentes oleaxes
As velas frouxas
póstumo rompeolas d'os chubascos
cosen os farrapos con fíos de sol morno

Unha gavota ventrílocua
peteirando n-o urro inmorredoiro
que os afogados deixaron aboyando

O sol-por fechará-se
dentro d'o mais intauto disco
As nosas pipas atentas
acobadadas ao lecer

Un intre o vapor intruso
coseu de presa a relinga d'o horizonte

Alén d'o mundo
está o castelo de proa
Hai un mariñeiro vello
que ven de volta de todol-os naufraxos
E trai o fio d'as aventuras
—non se sabe o remate—
que as dársenas estantías
viron evadir-se a bordo d'as bric-barcas
—O capitán Pardeiro
non afogou
«Perdeu-se» canda o bergantín—

Axustou-se a xordina
largacia coma unha nosa ollada
a buguina d'o Mar
Tremela n-a mareta levián
un remorso ou pesadelo
O navío
as mans trincadas
vai borrando c'os pés o ronsel

Xa non virá o vento
por que a noite fechou total-as portas
—Esa luz desvelada
n-a fenestra d'a Lua—

Ao bater a hora imprevista d'o relevo
coseu as adoas soltas
d'o toque d'as Trindades
O ceo foise abuado e friorento

Todo finou?

Oh miragre!

As mesmas estrelas
aínda están
aínda están alí.

DESCOBERTA

Quen fechou esta noite
a fenestra azul d'o Mar?

Este Mar fuxitivo
de total-as riveiras

Náufrago d'o neboeiro
que desviou o rumbo
d'os puntos cardinaes

Ficaron as gávotas
tres singladuras a sotavento
Desourentaron-se os arroaces
intrusos e impunes

Hoxe ninguén dá c'a relinga
pra aferrar os panos d'o horizonte

E este serán tampouco
engayolaremol-o Sol

O Sol era un paxaro triste
que se pousaba n-o penol

LE CER

Gavotas que levan n-o peteiro
as cartas d'os mariñeiros namorados
Vapores burgueses
que nos ofrecen o remborque d'o seu fume
Pero as nosas velas encalmadas
espantan a bandazos
as horas como moscas

Vigo está tan lonxe
que se desourentaron as cartas mariñas

Unha pipa mais
de vagar
deica ver a hora que da o reloxe

Entra unha fría de vento?

—moi ben!

Enrolará-se a pausa
n-as suas espiraes

E non sabemos
(abonda xa de paréntesis)
engadir-nos outra volta
a todo eso que se nos esqueceu.

S. O. S.

Todos presentíamos que a noite
preparaba algún sofisma

E o faro estraviado
daba o S-O-S
n-o morse

—clave Orión—
d'as estrelas

Eses brazos abertos d'a vela
son os mesmos d'o vento
que se despreguizou

N-a man d'o Mar esquencidizo
os loceiros peteiran a bicada

A estrela d'os cabarets
c'un cigarro n-os beizos

pide lume aos catro puntos cardinaes
Pol-a Galaxia chea de seixos
un astro vello vai c'o seu farol

Que dan os almanaques
pra esta meia-noite?
Pero aínda non sabemos
de que banda vai chegar a meia-noite
E o faro estraviado
vai esgotar o seu stock de S-O-S.

AO REVERSO D'A NOITE

Loceiros degolados
desangran-se de ouro n-o Mar

De par de nós
a Lua
fai ronseles infecundos

Mentras sonea a marena
vai folleando n-o libro d'as velas

Irredientos velamios eshaustos
resiñados a pendurar d'a cruz

Estrelas inconscentes
mecanizan o ouseso tic-tac

A auga toda d'os oucéanos
ensumeu-se n-unha bágoa

E o pano branco d'o novo día
enxugará os ollos d'o ceo.

ADEUS

Antre a calima
 traspondo o meu ollar
esquivou-se o velamio
Deixou-nos a badía
chea d'a sua ausenza
e a mañán sin perspeitiva

Agora en terra
arredado de mín-mesmo
por un oucéano de singladuras
o vento d'a Ría
vai virando a folla de cada emoción

—O Sol indiferente
Sirena augardentosa d'os vapores

Un retrayo de fume
n-o rompeolas d'a paisaxe
Os engranaxes d'a grua
esmoen a mañán morna—

Debaixo d'os meus pasos
xurde o ronsel d'a Vila natal
Ela c'os brazos cheos de sono
teima salvar-me d'un naufraxo antigo
E os meus ouvidos incautos
queren dormir n-o colo
d'as cantigas vellas

Eu cacheaba todol-os segredos
d'as miñas mans valdeiras
por que algo foi que se me perdeu n-o Mar

...alguén que chora dentro de mín
por aquel outro eu
que se vai n-o veleiro
pra sempre
coma un morto
c'o peso eterno de todol-os adeuses:

Pida a «NÓS»

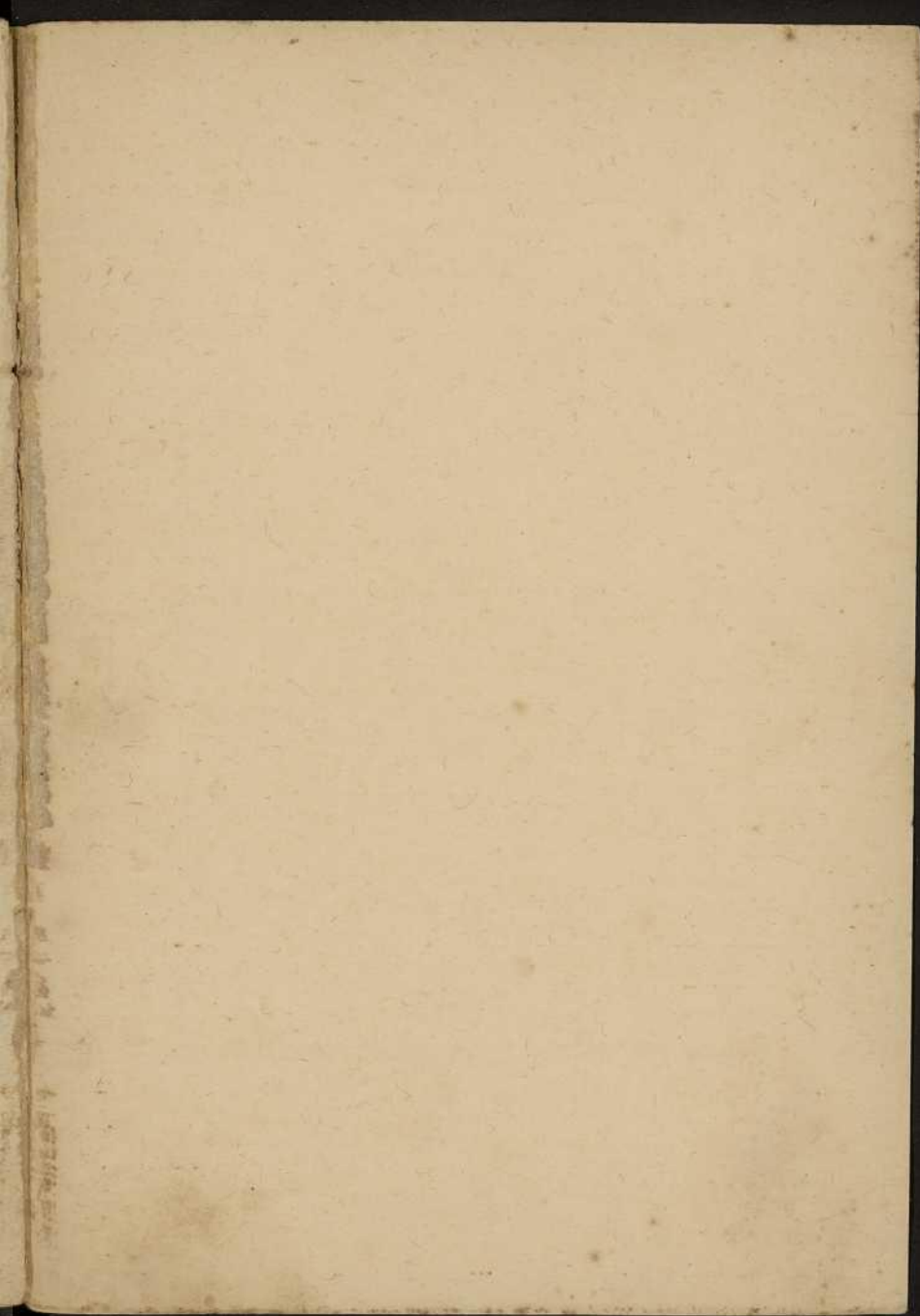
Publicacións Galegas e Imprenta
Real, 36-1.º A Cruña.

HISTORIA SINTÉTICA DE GALICIA	
<i>por Ramón Villar Ponte</i>	5 pesetas.
DIBUXOS EN LINOLEUM	
<i>por Xaime Prada</i>	2'50.
ESTEBO	
<i>novela por Xosé Lesta Meis</i>	3'50.
A ROSA DE CEN FOLLAS	
<i>poesías por Cabanillas</i>	2'50.
MARGARIDA A DA SORRISA D'AURORA	
<i>conto por Evaristo Correa Calderón</i>	0'50.
A TOLA DE SOBRÁN	
<i>comedia n'un acto por F. Porto Rey</i>	0'80.
TRIPTICO TEATRAL	
<i>por Antón Villar Ponte</i>	3'00.
A FIESTRA VALDEIRA	
<i>comedia por Rafael Dieste</i>	2'50.
DE CATRO A CATRO	
<i>poemas por Manuel Antonio</i>	1'50.

VAN APARECER

OS CAMIÑOS DA VIDA E PELERINAXES, por Ramón Otero Pedrayo; CONTO DE GUERRA, por Camilo Díaz; O GALO, obra póstuma de Amado Carballo; ESCOLMA DE CONTOS, por Rafael Dieste; TRADU-
ZÓN D'UN DRAMA DE YEATS, por P. R. Castro e Antón Villar Ponte; A ESCADEIRA DE XACOB, novela por E. Blanco Amor; BRÉTEMA, ARMEN-
TEIRO E ESILADOS, por R. Suárez Picallo; O MA-
RISCAL, por Ramón Cabanillas e A. Villar Ponte; O PORCO DE PÉ, novela por Vicente Risco; A VOL-
TA DO BERGANTIÑÁN, por Xesús San Luis

Rematouse de imprentar
en 'NÓS' o vinteseite
de Marzal de
M C M X X V I I I

Prezo 1'50 pesetas.

